

Finlands argaste band har blivit tonåringar

Children of Bodom

13 år efter 'Something Wild'

I juli 1997 började inspelningen av Children of Bodoms första album, 'Something Wild'. Jag brukar sällan tala tyst om att Children of Bodom är mitt favoritband och delvis pga detta men också eftersom bandet gått och blivit ett av dödsmetallens absolut största band med sina sex studioalbum, två livealbum och tiotalet singlar och EPs har vi plockat ihop en Children of Bodom-special, exklusivt för Hallowed med intervjuer och recensioner från bandets karriär. Så, luta er tillbaka i datastolen och njut av att vi firar 13 år med Children of Bodom!

Text: Caj Källmalm
Foto: Pressens bilder
Skreven: Juni & juli 2010

Historien of Children of Bodom började egentligen fyra år tidigare när Alexi Laiho och Jaska Raatikainen bildade bandet Inearthed. Gossarna från Finska huvudstadens förorter var som vilket annat tonårsband som helst, de spelade högt och skrek ännu högre och framgångarna med Inearthed förblev därför blygsamma. Först två demoinspelningar och fyra år in i karriären fick bandet äntligen ett litet genombrott, när ett litet belgiskt bolag intresserade sig för bandet och ville släppa en skiva av dem.

Mitt i allt dök dock ett bättre erbjudande upp från det finska hårdrocksbolaget Spinefarm som kunde ge ett skivkontrakt som

innebar att bandets skiva skulle släppas i hela Finland och troligtvis även utanför. För att komma undan de redan påskrivna skivförpliktelserna med det belgiska bolaget bytte bandet så namn till Children of Bodom och påbörjade alltså i juli samma år inspelningen av bandets första album. En närmare recension av skivan kan ni läsa på nästa uppslag.

Something Wild

På vägen till att bli Children of Bodom hade bandet gått igenom en del medlemsbyten, varav det mest anmärkningsvärda förmodligen var introduktionen av Janne Wirman och hans su-

veräna keyboards. Även Henka Seppälä (känd som Henka Blacksmith på skivorna) och Alexander Kuoppala kom och blev fasta medlemmar i bandet kort innan skivkontraktet med Spinefarm signerades och bandet blev vad vi alla känner dem som idag. Denna fem-manna uppställning skulle komma att bli den klassiska uppsättningen med vilken Children of Bodom fick sina första framgångar och fortfarande idag släppt merparten av sina utgivningar med.

Albumet som sådant visar prov på ett tidigt Children of Bodom med mer neoklassiska element än

vad vi kunnat höra på de senaste albumen, skivan är lite mjukare än nu och keyboardpartierna mer uppenbara. Janne Wirman kommenterade ljudbilden så här i en intervju med *Rockworld* efter 'Are You Dead Yet?':

- De tidiga skivorna var mycket neoklassiska... och den skiten är så mycket 1990-tal! Vi försöker ta oss en bit ifrån den ljudbilden numera eftersom det blivit så populärt nu och vi försöker gå vår egen väg".

Turnérande

Efter skivan släppts påbörjade Children of Bodom sitt första steg in i det som skulle bli bandets signum - turnerandet. Om det finns något som bandet själva uttalat älskar och som de gör riktigt mycket av så är det just att spela live. De har spelat över hela jorden och även släppt två liveskivor, varav den senaste spelades in på en konsert i allas vår huvudstad Stockholm, men mer om det senare.

Problemet i början var att få med sig bandets keyboardist, Janne Wirman, på turnéerna eftersom att han höll på avsluta sina studier hemma i Finland mitt i pågående turnéer. Först efter att 'Hatebreeder' släppts och bandet kunde åka med In Flames och Sinergy hade de fullt manskap vid varje konsert.

Att vara öppningsakt åt ett större band sägs vara en av de bästa sätten att marknadsföra sig som ett nytt band, förutsatt att man

gör det bra. Ett annat är att släppa singlar och videos. Första skivan hade inga singlar, däremot gjorde man en video för öppnande låten *Deadnight Warrior* i hopp om att få lite uppmärksamhet. Det fungerade väl sisådär. 'Something Wild' har idag sålt guld i Finland med en bit över 20 000 exemplar, men det tog nästan tio år att nå dit. Det är den sämst säljande Bodomskivan och vid tiden den släpptes var den aldrig bättre än 20:e på finska chartlistan, där skivan bara höll sig en enda vecka.

Hatebreeder

Efter att 'Something Wild' hade släppts kom med tiden också den första singeln, vilken släpptes på

en kompilationssingel från Spinefarm delad med Cryhavoc och Wizzard, som döptes till samma namn som bandet. Låten spelades in separat och gjordes senare om en gång till för det efterföljande albumet 'Hatebreeder' ifrån vilken bandets andra singel också tagits.

Andra singeln från 'Hatebreeder' betraktas än idag av väldigt många Bodomfans som bandets bästa låt, något som även bandet verkar hålla med om eftersom de fortfarande avslutar nästan varje spelning med den odödliga *Downfall*. Däremot spelar de *Children of Bodom* ytterst sällan live och det är väldigt sällsynt den nämns i samma samman-

hang som man pratar om bästa Bodomlåten, men som låt sett är det inga större fel på den och den gav bandet lite mer uppmärksamhet till det andra albumet.

'Hatebreeder' som album anses också högt i Bodomkretsar, även om skivan som sådan skiljer sig ganska mycket mot 'Something Wild'. Den är tyngre, råare och mer death metal och inte lika neo klassisk eller teknisk som debuten - även om Alexander Kuoppala själv verkar kluven till just detta. 2001 menade han att det var 'Something Wild' som var rå, arg och mer rak på och 'Hatebreeder' som var den tekniska och mer välproducerade. I en intervju med mig nästan två år senare >>

Something Wild

Utgiven 1997 genom Spinefarm/Nuclear Blast

Låtlista:

1. Deadnight Warrior
 2. In The Shadows
 3. Red Light In My Eyes (Part 1)
 4. Red Light In My Eyes (Part 2)
 5. Lake Bodom
 6. The Nail
 7. Touch Like Angel Of Death
- Återutgåvor innehåller även:
8. Silent Scream/Children of Bodom
 9. Don't Stop at the Top/Mass Hypnosis
 10. Mass Hypnosis

Medlemmar:

Alexi Laiho (V/G)
Alexander Kuoppala (G)
Janne Warman (Kb)
Henkka Seppälä (B)
Jaska Raatikainen (D)

Övriga bakom skivan:

Anssi Kipp (P/Mix)
Graham French (cover)

7/7

Första gången jag lyssnade på 'Something Wild' var i slutet på år 2000. Min vän Daniel Silfver (som skrivit över 100 recensioner och 30-talet intervjuer i *Hallowed*) var helt såld i bandet och för att höra vad han var så galen i lånade jag skivan för att se om jag kunde förstå vad allt prat handlade om.

Jag hade egentligen inga större förhoppningar, jag hade precis tagit mig ur ett årslångt beroende av *Metallica* där allt jag köpt och lyssnat på var *Metallica*, så att ett pyttelitet finskt band skulle tilltala mig något särskilt fanns liksom inte i min värld... men ack så fel jag hade. Snacka om omedelbar förälskelse! Efter att den samplade inledningen från filmen *Det* slutat och första låten verkligen drog igång. Då var det bara WOW!

Jag vet inte om samma wow-känsla har delats av någon annan, men för mig är det ett av de bäst bevarade musikminnena jag har för den så klockrena inledningen med gitarrer och keyboards i skrikande symbios med varandra tar en verkligen på sängkanten. När så Alexi inleder den vokala biten med ett "yeack" följt av hans karaktäristiska skrikande, spottande och fräsande sång inser man att det inte är Yngwie Malmsteen eller *Helloween* eller vilket band som helst. Det är början på något stort!

'Something Wild' består utslutande av ett högt tempo med genreöverskridande musik som blandar den då pånyttfödda power metalmusiken med sång från mer extrema döds- och thrash metal stilar. Musiken har hämtat inspiration från klassiska stycken och kompositioner, vilka spelas med gitarr och keyboards och detta är en bidragande orsak till varför skivan upplevs som ett tekniskt mästerverk. En annan är att den faktiskt är det - gitarrerna spelas snabbt och melodiskt med precision och perfektion och key-

boarden likaså. Rytmsektionen utmärker sig främst i form av de lika tekniska trummorna som är både rytmiska och melodiosa på samma gång. Basen hörs inte så mycket, men det är bra. Basen ska bara finnas där, höras men utmärker den sig är något fel.

Jag har faktiskt svårt att finna något med skivan som inte känns genialiskt. För mig är den en träff mitt i tjurens öga, men vanliga anmärkningar som bandet brukar få är att de har usel sång, men musiken är bra. Eller att de är för mjuka. Det argument som känns mest legitimt är sånganmärkningen - jag har full förståelse för att inte alla gillar den här typen av sång, men sätter man den i sitt sammanhang är det egentligen den enda typen av sång som skulle fungera - en Michael Kiske-kopia hade inte alls passat till den hårda musiken med tunga, skrikande gitarrer, blastbeats och liknande bara för att de har en keyboardist i bandet och någon Angela Gossow, Arch Enemys typ sångare hade bara låtit för jävlig - om du frågar mig.

Låtar som utmärker sig är den inledande *Deadnight Warrior*, den avslutande *Touch Like Angel of Death* och *Red Light in My Eyes*-låtarna. Resten av låtarna är egentligen inte mindre fullpoängare men saknar kanske så här i efterhand den där klassikernstämpeln som de nämnda fyra.

Det är bara 7 låtar och 36 minuter med musik, men inte desto mindre ett musikaliskt mästerverk och en skiva som sparkade igång *Children of Bodom*s karriär på det mest uppseendeväckande sätt du kan tänka dig. Jag älskar den här skivan och har svårt att tänka mig att någon skulle göra motsatsen. Däremot kan jag mycket väl tänka mig att det finns dem som är lite restriktiva på grund av sången. *Children of Bodom*s debut är en skiva värdig den framgång bandet fått efter den!

hade han svängt, då var 'Hatebreeder' den råa och arga. 'Follow the Reaper' den tekniska och välproducerade och 'Something Wild' var egentligen ingenting alls. Inte ens två år senare hade han lämnat bandet. En mer detaljerad recension på 'Hatebreeder' finns att läsa på sidan intill.

Tokyo Warhearts

På 'Hatebreeder' visade Children of Bodom dessutom att de tänkte göra till sitt signum att använda liemannen på framsidan till sina skivor, något som de nu haft på alla sina sex album och fem av singlarna samt alla EPs. En annan rolig sak med skivan är att den släpptes på Janne Wirmans födelsedag, den 26:e april.

Efter turnerande runt om i Eu-

ropa kom bandet hem efter en tre spelningar lång mini-turné i Japan där bandet spelat in materialet till sin första liveskiva, kallad 'Tokyo Warhearts'. Albumet, menade Alexander Kuoppala i en intervju med Scott McCooe på Jens Metal Page i samband med releasen av 'Follow the Reaper', föddes som en knäpp idé av skivbolaget att spela in Japanspelningarna. När väl materialet var där och bandet lyssnade på det tyckte dem att det var helt okej och valde att släppa skivan limiterad till 20 000 kopior. De 20 000 kopiorna tog slut så fort 'Follow the Reaper' kom på marknaden men har efter det släppts på nytt som vanlig skiva istället för den bokaktiga digiutgåva som den limiterade skivan släpptes som.

'Tokyo Warhearts' var dock ingen större succé, men det hindrade inte bandet från att till nästa skiva få sitt första riktiga genombrott. Visst, tidigare hade det inte gått dåligt, debuten fick en rikstäckande distribution och följdes av ett tätare samarbete med Nuclear Blast som till 'Hatebreeder' gav bandet en mer eller mindre heltäckande Europeisk distribution.

Follow the Reaper

När 'Follow the Reaper' släpptes blev det bandets första riktiga säljframgång med en tredjeplats på finska chartlistan som högsta notering. Skivan spelades in av Peter Tägtgren i Svenska Abyss studio och hade singeln *Hate Me!* som publikdragare, en singel

>>

Hatebreeder

Ugiven 1999 genom
Spinefarm/Nuclear Blast

Låtlista:

1. Warheart
2. Silent Night, Bodom Night
3. Hatebreeder
4. Bed of Razors
5. Towards Dead End
6. Black Widow
7. Wrath Within
8. Children of Bodom
9. Downfall

Medlemmar:

Alexi Laiho (V/G)
Alexander Kuoppala (G)
Janne Warman (Kb)
Henkka Seppälä (B)
Jaska Raatikainen (D)

Övriga bakom skivan:

Anssi Kippo (P)
Mikko Karmilla (mix)
Mika Jussila (master)
Graham French (cover)
Apurator (Layout/design)

6/7

'Hatebreeder' betraktas av många Children of Bodom-fans som den bästa skivan de släppt. Själv är jag dock inte en av dem. Jag skulle snarare hävda motsatsen faktiskt, 'Hatebreeder' är en av de sämsta skivorna av Children of Bodom. Med det sagt så vill jag klargöra redan nu att det en underbar skiva. Den är snabb, teknisk och melodiös som få skivor inom den melodiösa dödsmetallen och även om den är lite tyngre och rääre än bandets första skiva är den fortfarande långt ifrån vart många av de samtida skivorna stod inom genren. In Flames och Dark Tranquillity som detta år släppte 'Colony' respektive 'Projector' var måhända två riktigt bra skivor, men tekniskt ganska långt bakom finnarna.

Låtmässigt finns här några av bandets absolut starkaste spår, även om det varvas med ett par av bandets större bottenapp likväl. Låtar som *Silent Night, Bodom Night* och *Downfall* samt de två "titelspårerna" *Children of Bodom* och *Hatebreeder* är alla klassiker i fansens ögon, likaså i mina. De är rena fullträffar och även *Bed of Razors* och *Towards Dead End* sätter en unik prägel på skivan. Däremot är öppnande *Warheart* samt duon *Black Widow* och *Wrath Within* låtar jag har en tendens att välja bort tidigt när jag plockar ihop ett blandband.

Även 'Hatebreeder' har en blygsam speltid på bara 38 minuter, men i uppriktighetens namn tror jag faktiskt det är det som gör de här första skivorna så magiska - de är korta, konsista och bra raka vägen igenom. Hade de varit längre hade dem blivit jobbiga och inte alls lika spännande att höra igen och igen och igen.

'Hatebreeder' är även den första, skiva Children of Bodom släppt med låtskrivarbidrag från utomstående då Kimberly Goss, som även var tillsammans med Laiho under en längre tid, bidragit med lyriken till *Silent Night,*

Bodom Night. Goss har även bidragit med lyrik till två av bandets låtar från de senaste två skivorna också, men i övrigt är det bara Alexi Laiho som skrivit lyriken till bandets egna låtar och i stort sett uteslutande han som står som muskförfattare likväl.

Laiho är den tveklösa ledartypen i bandet, han är frontmannen som även skriver nästan allt av bandets låtmateriel men också den klart mest utmärkande som person uteseendemässigt. Hans skrikiga sång är inte på något sätt unik, den har funnits både före och efter, men framförd av honom hörs det på något sätt ändå alltid att det är han som sjunger. Ungefär som Michael Kiske alltid kan särskiljas i ledet av falsettsjungande metalsångare.

Skivan som sådan är bra hela vägen igenom, men när den sedan kommer till de avslutande två singelspårerna *Children of Bodom* men framförallt *Downfall* när den absolut klimax. Den fantastiska *Downfall* med sitt keyboardintro skulle jag vilken dag som helst ranka som en av världens tio bästa låtar genom tiderna och den lyfter definitivt skivan ensam ett steg högre på betygsskalan.

Som skiva betraktat i ledet av Bodomskivor anser jag ändå att denna passar bättre ihop musikaliskt med bandets senaste två skivor mer än de första. 'Something Wild' samt de kommande 'Follow the Reaper' och 'Hate Crew Deathroll' känns som de representerar bandets tidiga stil medan 'Hatebreeder' känns som första steget in i det som blivit bandets nya stil med 'Are You Dead Yet?' och 'Blooddrunk'. Bra eller dåligt är upp till betraktaren men det finns en klar skillnad mellan dem och 'Hatebreeder' känns som den blandar elementen från de två stilarna lite grand.

Allt som allt är dock detta en skiva som är omöjlig att hata, vad än skivtiteln säger.

som sålt platinum och anses som en annan fanfavorit vid sidan om *Downfall*. En närmare recension på skivan finns att läsa på sidan härintill.

'Follow the Reaper' var producerad på ett annat sätt än 'Hatebreeder' och gav känslan av att bandet mjuknat till lite. Låtarna är lika snabba och hårda som någonsin, men produktionen lite mer tillrättlagd och det var nog också det som gjorde att samarbetet inte varade längre än denna skiva (även om Peter också hjälpt till med 'Blooddrunk', men då begränsat till i första hand sången).

Alexander Kuoppala sa i en intervju med mig under hösten '02 att problemet med 'Follow the Reaper' var att den "är alldeles för mixad och mjuk" och

det känns som en ganska allmän uppfattning. Efteråt har bandet använt samma producent som på sina första skivor på alla de tre skivor som släppts och alla andra av bandets releaser likväl men när skivan fortfarande var aktuell sade Kuoppala att problemet innan varit just det som han uttryckte om 'Follow the Reaper' och att just det var skivan som lyckades bryta detta.

- Det måste vara aggressivitet och ilska, vi är riktigt nöjda med gitarrerna på nya albumet" menade han i en intervju med Jens Metal Page.

Utgivningstakt

26:e april 1999 släpptes 'Hatebreeder', 11:e oktober samma år kom liveskivan och 30:e okto-

ber året efter kom så 'Follow the Reaper', detta är den tätaste utgivningstakt detta band hitintills har jobbat med. Det tog 2,5 år att få ut 'Hate Crew Deathroll' efter 'Follow the Reaper' och 'Are You Dead Yet?' lät vänta lika länge på sig den med (delvis pga att Laiho skadade sig ordentligt under tiden mellan 'Hate Crew Deathroll' och 'Are You Dead Yet?' men också pga turnéer mm).

'Follow the Reaper' är ingen fanfavorit eller för den delen särskilt väl mottagen av kritikerkåren, men den 38 minuter långa, blåa skivan visar trots det prov på ett band som utvecklas. Alexander Kuoppala sa till mig höst/vintern 2002 att det största problem Bodom alltid haft är att:

- Children of Bodom har alltid

>>

Follow the Reaper

5/7

Ugiven 2000 genom
Spinefarm/Nuclear Blast

Medlemmar:

Alexi Laiho (V/G)
Alexander Kuoppala (G)
Janne Warman (Kb)
Henkka Seppälä (B)
Jaska Raatikainen (D)

Övriga bakom skivan:

Peter Tägtgren (Prod & eng)
Anssi Kippo (Rec & mix)
Lars Szöke (Eng)
Sami Saramäki (Art)
Mika Jussila (Master)
Mikka Karmilla (Add treatment)

'Follow the Reaper' lade grunden för succén med den efterföljande 'Hate Crew Deathroll' och det var nog tur att det var då och inte här som genombrottet kom, för hade det kommit med 'Follow the Reaper' hade nog karriären sett rätt annorlunda ut.

Det är inte så att skivan är dålig eller något sådant, det är en grymt bra skiva men 'Hate Crew Deathroll' är stadigt lite bättre på precis allting. Utan 'Follow the Reapers' fantastiska melodier, fenomenala hit-låtar och kristalliserade gitarrdist hade det dock förmodligen inte blivit sådan succé med 'Hate Crew Deathroll'.

Så med andra ord är detta en enormt viktig skiva för Children

of Bodoms karriär. Och den viktigaste låten på skivan är helt klart *Hate Me!* som släpptes på singel precis före albumet. Dess platinaförsäljning i hemlandet hjälpte till att få upp albumförsäljningen till guldstatus, även om låten inte representerar skivan särskilt bra då den är betydligt snabbare än merparten av de andra och väldigt mycket mer hit-betonad med melodier som sätter sig snabbare och inte är fullt så tekniska som resten där framförallt gitarrslingorna är mer avancerade.

Överlag har 'Follow the Reaper' ett närmast glasklart ljud, det är nästan oförsämrat välpolerat större delen av tiden men efter *Hate Me!*, när de sista två låtarna kommer, blir det plötsligt bara platt och som om någon dimmat det tidigare så klara glas. Jag gillar inte alls de sista låtarna, de tillsammans är vad som sänker betyget och det beror lika mycket på att de känns sämre skrivna som plattheten. De fyller liksom inget syfte och tyvärr är det ju så att det är med dessa skivan slutar. P.g.a. detta känns den helt färdig när man spelat klart dem. Fram till *Hate Me!* däremot känns det som man bara undrar vart skivan tar vägen. Tiden går fort när man njuter

Ljudbilden ägs av de skrikande gitarrer Children of Bodom alltid levererar så exakt. Precis som Laiho själv sade i samband med att 'Hate Crew Deathroll' så undrar man var basen är, varför hörs inte tyngden i ett så tungt band som Children of Bodom? Det är ingen smocka med 'Follow the Reaper', det är tveklöst bandets finlirarskiva och jag har egentligen ingenting emot det men någonstans går det till överdrift och jag tror inte jag är ensam om att tycka att Bodom levererar mer när de ger oss lyssnare den där käftsmällen istället för örfilarna som 'Follow

the Reaper' smäller till med.

Inledande titelspåret är bra, efter talpartiet hämtat från Exorcisten 3 bränner en av skivans bästa låtar igång. Här gillar jag i synnerhet de pampiga keyboardpartierna men tyvärr förlorar låten lite på den långsamma sången, men den härliga gitarrledda refrängen gör ändå låten riktigt bra. Härifrån får skivan ett rusligt tempo. *Bodom After Midnight* följer direkt efter och sedan kommer *Everytime I Die* och *Mask of Sanity* efter *Children of Decadence*, som i sig inte är en särskilt intressant låt men i sammanhanget med de övriga fyra fungerar väldigt bra där den ligger.

Dessa fem låtar tillhör alla bandets mest tekniska verk. *Everytime I Die* är egentligen en låt med hyfsat lågt tempo men så som den spelas upplever åtminstone inte jag att skivans tempo sänks och efter den hit-doftande *Mask of Sanity* kommer vi till skivans andra halva som helt domineras av singelspåret *Hate Me!* Av skivans 38 minuter utgörs nog runt 36 av gitarrer som vrålar i plåga och säkert 30 av rent frenetiskt vrål om obenådat hat. I *Hate Me!* blandas detta på de bästa av sätt - här gormar Alexi ut "I don't give a fuck if you HATE ME!" vilket naturligtvis följs av vrålade gitarrer i de högsta av tempon. Därefter faller som sagt skivan, men i sju låtar är detta förmodligen en av tidernas bästa skivor.

'Follow the Reaper' tog Children of Bodom sista steget till framgångens trappa, efter den blev bandet aldrig mer sig likt. Produktionerna blev större och dyrare. Turnéerna blev mer storlagna på större scener. Bandet blev omnämnt och välkänt. Bodoms mjukaste skiva är ironiskt nog det som gav dem skjussen in i sin betydligt hårdare karriär som framgångsrika musiker.

varit för mycket power metal för att vara omtäckta av riktiga black/death metal fans och likadant åt andra hållet.

Den här skivan känns som typ-exemplet på det och när Bodom återvände med 'Hate Crew Deathroll' i början av 2003 så hade de tuffat till sig ordentligt. Bodom har alltid hävdad att de gör den musik de vill och de vill göra bra musik, oavsett vad andra kan tänkas tycka om det, men 'Follow the Reaper' har, precis som 'Something Wild' fått utstå gaska mycket kritik av bandet själva i efterhand.

Hate Crew Deathroll

Efter tre studioalbum, en liveskiva, tre singlar och en ny i faggorna släppt i samband med albu-

met hade nu Children of Bodom växt till sig rejält. Fanbasen hade sakta vuxit till sig under de två år och flertalet turnéer som passerat sedan 'Follow the Reaper' och när så 'Hate Crew Deathroll' släpptes blev det en dundersuccé. Guld i Finland på en vecka, 3 veckor på hemlandets charttopp och runtom i Europa tog de sig också högt upp på listorna, bland annat en 36:e plats här i Sverige.

Första videon, *Needled 24/7*, spelades flitigt på hårdrockstimarna i musikkanalerna på tv, även om både fansen och bandet inte direkt uttryckt sin entusiasm över varken låten eller videon, som snarare var ett resultat av att Universal Music köpt upp Spinefarm och lagt sig i bandets val av singlar. Det var förmodligen

också anledningen till att *You're Better off Dead* blev första singeln till skivan istället för de naturliga Bodomhitspårerna *Bodom Beach Terror*, *Sixpounder* och titelspåret, som på vilken av de tidigare skivorna som helst hade varit de naturliga valen av singlar. En mer detaljerad recension av skivan finns på nästa uppslag.

Skivomslag

Skivomslaget representerade det lite tuffare Children of Bodom som kunde höras på skivan, för den tidigare så stillastående liemannen som stått i öken och skogen och på kyrkogården stod nu mitt i stan och svingade lien rakt emot oss betraktare. Laiho kommenterade omslaget till Luxi på Metal-rules så här:

- Vi hade inget planerat i förväg (...) utan vi tänkte bara att vi skulle hitta ett annat sceneri där folk inte sett honom förut. Så stadsmiljön kändes som en bra omgivning att sätta honom i så att det skulle bli coolt. (...) Vi tänkte även att vi skulle behålla liemanstemat eftersom det blivit lite av ett signum för bandet. Skillnaden nu mot innan är att han nu är full av action (...) vi kan se nu att han faktiskt är beredd att döda på detta omslag till skillnad mot tidigare då han mer eller mindre bara stått där utan att göra något.

Färgerna på omslagen hade så här långt hållit sig till grundfärger - Rött, grönt och blått. Och så rött igen med 'Hate Crew Deathroll'. Att den skulle bli just röd var dock långt ifrån självklart och på de senaste två skivorna har bandet helt lämnat färgtemat.

- Vi ville alltid ha någon form av teman i skivomslagen som passade färgerna på dem, utveck-

lade Laiho för Metal-rules.

Om ni inte tänkt på det så en varm öken på det röda första omslaget, en skog på det gröna andra och en översvämmad kyrkogård på det blåa tredje.

- När det gäller omslaget till 'Hate Crew...' så kan jag erkänna att vi ägnade en hel del tid med att bestämma färgen till det. Gul var dock uteslutet men en färg vi jobbade mycket med var svart, där man kunde fylla ut med en del silver eller något liknande. Vi testade en hel del och jobbade med lite olika omslagsmålare men valde till slut att överge allt onödigt extraarbete som vi tänkte in i det, det blev bara jävligt frustrerande till slut. I slutänden började vi tänka i form av *dilemma* och valde till slut den röda färgen igen. Den röda färgen beskriver trots allt rätt bra hur vår lieman använder sitt redskap, om man tittar på blodet som droppar från den.

Världsturné

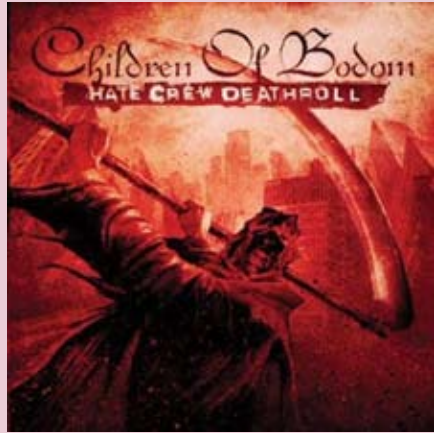
Skivan följdes av bandets första sammanhängande världsturné som headliners hela vägen, borträknat en sväng till Japan som förband till Halford. Kuoppala berättade för mig innan skivan släpptes att bandet "brukar träna inför livespelningar så att musiken ska låta så äkta som möjligt, alltså få med allt som är med på albumen". Och det märktes.

En av de bästa konserter jag varit på någonsin var när Bodom gjorde Europadebut för 'Hate Crew Deathroll' turnén i Stockholm i april 2003 och den långa turné som fortsatte därefter genererade tusentals nya fans till bandet som efter 'Hate Crew Deathroll' vann popularitet på amerikanska marknaden och dök upp mer eller mindre överallt i media. Men mitt i allt positivt hoppade Alexander Kuoppala oväntat av bandet.

Bandet som hade allting gott framför sig stod nu inför ett gi-

>>

Hate Crew Deathroll

Utgiven 2003 genom
Spinefarm/Universal/
Nuclear Blast

Låtlista:

1. Needled 24/7
2. Sixpounder
3. Chokehold (Cocked 'n' Loaded)
4. Bodom Beach Terror
5. Angels Don't Kill
6. Triple Corpse Hammerblow
7. You're Better Off Dead
8. Lil' Bloodred Ridin' Hood
9. Hate Crew Deathroll
10. Silent Scream (bonuslåt på limited edition-skivan)

Medlemmar:

Alexi Laiho (V/G)
Alexander Kuoppala (G)
Janne Warman (Kb)
Henkka Seppälä (B)
Jaska Raatikainen (D)

Övriga bakom skivan:

Anssi Kippo (Prod)
Mikko Karmilla (Mix)
Mika Jussila (Master)
Sami Saramäki (Art)

'Hate Crew Deathroll' ligger bakom de flesta av Children of Bodoms stora framgångar de senaste åren. Det är skivan som gjorde ett lovande band till ett av de allra största, och helt väl-förtjänt så också. Det är i min mening den bästa av bandets sex skivor, trots att det förmodligen är det enda Bodomalbumet som har en av skivans sämre låtar som första singel. Och videoalet *Needled 24/7* var inte direkt bättre det, för även om låten är okej är videon inte särskilt bra. Frågan är hur det verkligen kunde loss-na så mycket för bandet som det nu gjorde med dem "intresseska-parna".

Första guldskivan, första char-tetten, första världsturnén och en medial uppmärksamhet inom populärkulturen. Och jag är inte ensam om att hålla detta album högst upp i pyramiden av Bodom-skivor, flera andra musikskrifter, t.ex. musikens Imdb - Allmusic - anser att den är bandets bästa och väl värd att lyssna på.

För mig var 'Hate Crew Death-roll' droppen som gjorde att bandet gick från att vara högt upp-skattat till att bli mitt favorit-band, något jag förstått att fler än jag upplevt genom skivan.

Vad som gör skillnaden mot tidigare skivor tror jag mest beror på att produktionen är bättre - ljudet är skarpare och renare, mixningen mer precis och musiken flödar bättre. Låtmaterialet i sig känns inte i sig starkare än på något av de tidigare albumen men som helhet är ändå 'Hate Crew Deathroll' bättre. Det är mer stuns i den. Mycket ligger i faktumet att basen fått mer plats i produktionen, men också för att sången låter både argare och starkare. Man verkligen känner ilskan som flödar, texternas hat blir ens eget och det dröjer inte

länge innan man far upp och bok-stavligt talat springer omkring skrikande. Jag gör det i alla fall.

Till skillnad från 'Follow the Reaper' är 'Hate Crew Death-roll' oförskämt hård. Den är inte lika tillrättalagd och snygg, men den känns proffsigare och ljudet verkligen andas kvalitet. Git-tarerna vrålar lika mycket som Alexi och det där neoklassiska 'Something Wild'-finliret finns inte riktigt kvar. Melodierna är mer okomplicerade utan att för den delen bara gå rakt på och keyboardslingorna har definit-ivt retirerat i utrymme, inga fler tokstora keyboardharmonier där de tramsar iväg som bockarna Bruse utan här finns dem men de dominerar inte utan fyller istället ut ljudbilden och gör den tyngre och mäktigare.

'Hate Crew Deathroll' blir nå-gon form av mellanting mellan det lite mjukare och mer tekniska Children of Bodom från de första skivorna och det lite rakare och hårdare som de varit efter. *Needles 24/7* (nålad dygnet runt) som öppnar skivan och singelspår-kistan är förmodligen skivans sämsta låt. Den är snabb och teknisk, men den har en trist re-fräng och saknar något särskilt som gör att man fastnar för låten. Med det är det inte sagt att låten skulle vara dålig, men jämfört med den efterföljande *Sixpounder* (sexpundare) och de senare kom-mande låtarna som *Bodom Beach Terror* (Bodomstrandsterror), *Tri-ple Corpse Hammerblow* (Trippelt liks hammarslag), singelspåret *You're Better off Dead* (du är bättre av död) och titelspåret (hatgrup-pens dödsrullning) - samt den "vackra" balladen *Angels Don't Kill* (änglar dödar inte) mitt i den smeten - så är den inledande lå-ten som en halvdan förrätt. Den får upp aptiten lite, men man

längtar mest efter huvudrätten. *Sixpounder* är ursinnig, *Chokehold* (Cocked 'n' Loaded) är förmodligen skivans mest tekniska låt, *Bodom Beach Terror* har skivans starkaste refräng och ett alldeles perfekt tempo och ljudbild. *Angels Don't Kill* delar av skivan, det är Bo-doms första riktigt långsamma låt, en temposänkning som fort-sätter spåret bandet presente-rade med *Everytime I Die* och har fortsatt med efteråt också med en lugnare låt per skiva. Person-ligen tycker jag *Angels Don't Kill* dödar motståndet i Children of Bodoms lugnlåtsliga men jag tror ändå det man sitter och väntar på är att bandet ska dra upp tem-pot igen när låten spelas. *Triple Corpse Hammerblow* blir låten som gör det, här skriker Alexi som en stucken ökenråtta och gitarerna går som en halvt förlamad gam och när vi går in på *You're Better off Dead* så gör Bodom förmodli-gen sin snabbaste låt någonsin. Det går så snabbt att det känns som instrumenten ibland nästan sackar efter varandra - att de inte lyckas hålla tätt i speltempot när de spelar så ursinnig fort, men jag antar att dem gör det, det är bara så djävulskt snabbt de spelar.

Avslutande *Lil' Bloodred Ridin' Hood* (lilla blodröda rytтарluvan) och titelspåret är inte lika snabba - och historien om rödluvan känns mer som ett roligt inslag än ski-vans bästa låt - men det är en av-slutning som gör att åtminstone jag slår på repeatknappen innan skivan är slut för jag vill höra lå-ten igen. Och igen. Och igen!

'Hate Crew Deathroll' är en fantastisk skiva, det är Children of Bodoms bästa. Det är dödsme-tallens bästa skiva. Det är en av världens bästa skivor. Genom ti-derna. Skivan man ska börja med när man lyssnar på Children of Bodom, så enkelt är det.

gantiskt problem med mängder av spelningar inplanerade och ingen tid att påbörja en ordentlig sökning efter en ersättare.

- Det kom helt ur det blå, be-rättade Laiho för Maelstrom.nu kort efter det hände. Han var en så viktig del av Children of Bo-dom. Det var ett sådant nederlag när han berättade att han skulle sluta. Children of Bodom var all-tid vi fem, inga andra och han var alltid där med gitarren och hjälpte till när jag skrev låtar. Men på sista Europaturnén gled vi isär. Jag är rätt säker på att det

berodde på en särskild kvinnlig person, vilket är något jag fortfa-rande inte kan förstå. Varför kan man inte fortsätta spela även om du har familj?

Ersättare: sökes

För att täcka upp det mest aku-ta behovet ringde Laiho in sin bandkollega från Sinergy, Roope Latvala som gladligen hoppade in och täckte upp. Laihos första-val var egentligen Kai Nergaard, men han var inte intresserad, var-för valet istället föll på Roope.

När turnén var klar fick han

Are You Dead Yet?

'Are You Dead Yet?' hade höga förväntningar på sig, bandet hade sedan 'Hate Crew Deathroll' nått guldstatus med alla sina skivor och 2,5 års väntan hade kokat upp förhoppningar och förväntningar rejält. Men Bodom levererade. 'Are You Dead Yet?' nådde första plats på Finska charten direkt och höll sig kvar på topp tio i fyra veckor med sina 20 000 sålda exemplar första halvåret. Till dags datum har det sålt närmare 25 000 exemplar i Finland. I Sverige och Tyskland fick bandet sina första topp 20 chartplaceringar och runt om i världen syntes de lite här och var på chartlistornas topp 100.

Det viktigaste för bandet var dock inte att göra en hårdare skiva och det var inte heller att göra en uppföljare till den framgångsrika föregångaren. Faktum är att det mer åt det motsatta, för Alexi har upprepade gånger sagt att 'Are You Dead Yet?' definitivt inte är en "Hate Crew Deathroll 2" - tack och lov. Alla eventuella power metalanklagelser bandet fått höra under årens lopp gick definitivt att tvätta bort på riktigt den här gången och som Alexi Laiho sa till darkstar på Metalunderground i november 05

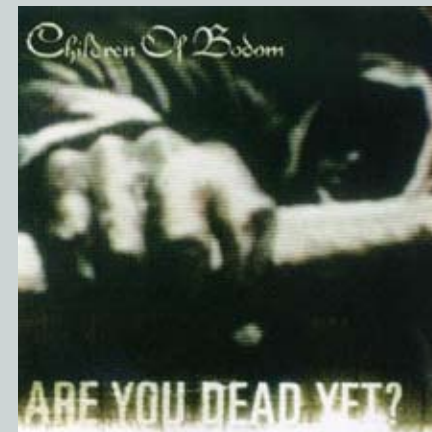
- Jag bryr mig inte så mycket om benämningar, men om någon kallar oss black metal eller thrash metal så är jag okej med det. Jag bryr mig inte så hårt så länge dem inte kallar oss power metal. För mig är metal metal och musik är musik.

Gitarckung

Alexi Laiho hade under lång tid fått stor uppskattning av sina fans för sitt låtskrivande och gitarrspelande men efter 'Are You Dead Yet?' fick han de utnämningar han så väl förtjänat. Gitarr World började ranka honom högt i listorna bland världens bästa gitarrister och Laiho har

>>

Are You Dead Yet?

Utgiven 2005 genom
Spinefarm/Universal/
Nuclear Blast

Låtlista:

1. Living Dead Beat
2. Are You Dead Yet?
3. If You Want Peace... Prepare For War
4. Punch Me I Bleed
5. In Your Face
6. Next In Line
7. Bastards Of Bodom
8. Trashed, Lost & Strungout
9. We're Not Gonna Fall

Medlemmar:

Alexi Laiho (V/G)
Roope Latvala (G)
Janne Warman (Kb)
Henkka Seppälä (B)
Jaska Raatikainen (D)

Övriga bakom skivan:

Mikko Karmila (Prod, rec & mix)
Anssi Kippo (Prod & rec)
Mika Jussila (Master)
Sami Saramäki (Art)

6/7

'Are You Dead Yet?' var den hårdaste skivan Bodom gjort när den kom och är till dags dato fortfarande så, om vi bortser från 'Blooddrunk'. Det är trots en markant förändring av ljudbilden ändå en av de absolut bästa skivorna bandet gjort och behåller överraskande mycket av bandets stil trots att mer eller mindre allt av den neo-klassiska stil som karaktäriserat bandet försvunnit och ersatts med mer industriellt ljud. Hit-låtarna radar upp sig i långa led med den ena låten bättre än den andra i spår efter spår tills skivans dryga 37 minuter spelat ut sig själva.

'Are You Dead Yet?' har en betydligt mycket mer industriell och elektronisk ljudbild än de tidigare skivorna där det snarare lät som Yngwie Malmsteen och Stratovarius gått ihop med Slayer och Canibal Corpse. Nu är det mer elektroniskt och industriellt, mer som Slipknot och Marilyn Manson gått ihop med Dream Theater för att göra en riktigt arg skiva. Skivan andas ilska - låttexterna är ondare än någonsin, gitarrerna skriker mer än tidigare och basen gör allt för att ta utrymme. Det är en skiva som verkligen låter, mycket! Och bra!

Låtar som de inledande *Living Dead Beat* och *Are You Dead Yet?* är bara början, de tillhör båda bandets övre halva kvalitetsmässigt men frågan är om de verkligen platsar på skivans övre halva? *Punch Me I Bleed* är en fortsättning på att ha med en låt som inte går i 220 som bandet hade för första gången på 'Hate Crew Deathroll', efterföljande singelspåret *In Your Face* är nog ändå skivans bästa låt. Det är lite lustigt egentligen, men jag tycker nog ändå att bandet ofta valt ut sina bästa låtar som singlar, något som annars band brukar ha väldigt svårt med. *Next in Line* är

också bra och *Thrashed Lost and Strungout* är måhända lite ovanlig för att vara dessa gossar, men en grym låt likväl. Avslutande *We're not Gonna Fall* är också grymt bra, en avslutning som gör att man sukter efter att höra mer och tenderar att köra om skivan igen... och igen... och igen.

Det är emellertid inte bara stilen som fått sig en liten förändring i och med denna skiva, även manskapet har förändrats. Mitt under turnén för 'Hate Crew Deathroll' hoppade Alexander Kuoppala av bandet, vilket lämnade bandet med en vakant gitarristplats. In kom Roope Latvala till slut och satte sin prägel direkt med att få musikcredit på *Bastards of Bodom*. En bra låt, men inte en av skivans bästa. Annars tror jag Kuoppalas avhopp mest återspeglar sig i att Alexis lyrik blivit betydligt mycket argare, något som knappast hjälptes av att han och den långvariga flickvännen Kimberly Goss delade på sig. Goss har för övrigt fått två lyrikcredits, delat med Laiho på *Next in Line* och ensam på *Bastards of Bodom*.

Så, 'Are You Dead Yet?' - är den lika bra som de tidigare skivorna med Bodom? Svar: ja. Är det fortfarande Bodom trots att de genomgått en stor musikalisk förändring? Svar: ja. Bör man köpa skivan trots att den bara är 37,5 minuter lång? Svar: ja! Den är hård, arg och snabb men behåller ändå tekniken och melodierna från tidigare. Det är en skiva jag personligen inte skulle vilja vara utan. En skiva som kanske inte innehåller allt, men det som den innehåller är otroligt bra! Ljudet är kristallklart, produktionen fläckfri och låtmaterialet otroligt starkt. Det är en skiva som får mig att bli alldeles vild inombords varje gång jag hör den. Det är en skiva som visar varför Children of Bodom är mitt favoritband.

Det är en skiva som är grymt bra!

fortsatt förtroende även på nästa, och nästa och till slut var det så naturligt att ha honom där att han blev officiellt bekräftad som fast medlem i bandet och ersättare av Kuoppala.

- För oss var det riktigt viktigt att hitta en person som passade in i gruppen, berättade Laiho för Metal underground.coms Darkstar i november 2005.

- Vi är inget band som blir ovänner och bråkar, så när han (Roope) först kom in i bandet ville vi vara säkra på att han pas-

sade in och att vi kom överens. Fel person skulle kunna förstöra allting men han är rätt person för oss, definitivt.

Roopes första studioskiva med bandet blev 'Are You Dead Yet?' som släpptes 19:e september 2005 och var bandets tveklöst hårdaste skiva ditintills. EPn 'Thrashed, Lost & Strungout' och första singeln *In Your Face* gav försmak om det hårdaste någonsin, men jag tror ändå att de flesta tappade hakan när skivan väl kom.

även frontat omslag till tidningen samt diverse andra gitarrtidningar efter 'Are You Dead Yet?'.

Även Metallicas Kirk Hammet gav Laiho sitt erkännande under 2005 där han ansåg Laiho som en av världens tre bästa gitarrister tillsammans med Joe Satriani och sig själv. Sedan 2003 och framgångarna med 'Hate Crew Deathroll' hade Laiho haft en egen signatur ESP-gitarrserie men efter 'Are You Dead Yet?' stod han plötsligt som en av märkets skyltnamn. Totalt har ESP idag tillverkat 14 modeller som på något sätt har Alexi Laihos namn på sig. Inte många kan skryta med det, oavsett gitarrtillverkare.

Alexi själv blir naturligtvis glad av uppskattningen, så här kommenterade han den till heavy-metal suite 101 i september 2008:

- Det betyder definitivt väldigt mycket för mig, det smickrar och gör självklart att man mår riktigt

bra. Det är som att all träning och allt hårt arbete betalar sig genom att du vet att andra människor uppskattar det du gör. Samtidigt är det något jag försöker att inte tänka allt för mycket på, för även om det är kanon att få priser och liknande, i slutändan är det musik det handlar om och om du gör musik för att vinna priser är du en idiot. Själv spelar jag gitarr för jag älskar musik, allt utöver det är bara extra.

Chaos Ridden Years

'Are You Dead Yet?' resulterade i fler turnéer, och vid det här laget kunde Bodom skryta med att de spelat med mer eller mindre alla de stora, klassiska banden i genren. På meritlistan denna gång kunde de tillskriva sin första headlinerturné i Nordamerika.

Utsålda turnéer nästan oavsett var bandet spelade resulterade i

att bandet lustade efter en andra liveskiva och när skivan 'Chaos Ridden Years - Stockholm Knockout - Live' släpptes året därpå var det från en spelning i Stockholm där bandet alltid haft ett gigantiskt mottagande. Och inte blev det sämre av det gigantiska turnépaket de kom med senare det året.

Med huvudakten Slayer och In Flames i sällskap samt ett gäng mindre band kom Children of Bodom och fyllde Hovet samt en hel del andra Europeiska arenor.

Bandets framgångar som liveband kommer förmodligen från att de noga väljer ut vilka låtar som de ska spela live, vilket Janne Wirman vittnade om till Rocknworlds Mark Hensch 2006

- I min mening är *Bastards of Bodom* och *Trashed, Lost & Strungout* de sämsta låtarna (från 'Are You Dead Yet?' förf anm). Jag gillar

>>

Liveskivorna: Tokyo Warhearts & Chaos Ridden Years - Stockholm Knockout Live

Utgiven 1999 genom Spinefarm/Nuclear Blast

Utgiven 2006 genom Spinefarm/Nuclear Blast

Livealbum är livealbum och kan inte jämföras med studioskivor. Den första av dem två, 'Tokyo Warhearts' har en halvtaskig produktion, låtmaterialet är lite halvdant framfört och det hela känns ganska halvt i allmänhet. Halvhjärtat från bandet, halvseriöst från skivbolaget och en halv låtensemble att välja på mot vad de borde haft för att få ihop en bra liveskiva. Inte så att Bodom inte hade bra låtar att välja på och med tanke på att skivan bara är knappa 45 minuter så är det ju inte som så att de var tvungna att ta allt, men de 11 låtarna står för 63% av allt Children of Bodom släppt vid den tiden (10 + ett nytt intro av 16 släppta). Det positiva är att höra låtar som senare inte längre spelas live utföras framför publik. Dessutom får vi höra den avhoppade Alexander Kuoppala spela live, något som vi inte längre kan göra idag heller.

Jag skulle inte säga att någon av dessa skivor är ett mästerverk, speciellt inte 'Tokyo Warhearts' men liveskivor brukar inte vara det. Lite synd är det dock att ett band som låter så pass bra live inte kan få fram den energin på en liveskiva. 'Stockholm Knockout' är bättre producerad, bättre framförd och med en tre gånger större låtensemble kontra 'Tokyo

Warhearts'. Det är en dubbel-CD, till skillnad mot första albumets enkla, med dubbelt så lång speltid och utkom även som DVD.

Tyvärr är det nog så att bandets skrikiga gitarrer och avancerade musik inte riktigt gör sig rättvis vid en liveinspelning. Du behöver antingen vara där och få energin levererat i 360° eller få den ordentligt inspelad i en studio med all den mycket bättre utrustningen därifrån för att få högsta kvalitet. När bandet sedan inte spelar låtarna fullt så bra som på studioskivorna behövs det liveenergin för att kompensera, och du behöver liksom vara där för att få den, den når inte ända fram genom högtalarna.

Helt uselt är dock inte någon av dessa skivor. Det är fortfarande Children of Bodom som gjort dem så gillar du bandets låtar på albumen finns goda chanser att du även kan uppskatta liveskivorna. Däremot tror jag inte många kommer flyga upp i taket och kräla runt där som en annan spindel, jublande glada över vad vi får höra - varken på Tokyoskivan eller Stockholmsskivan.

Ska du skaffa någon är det Stockholm som gäller - det är liksom lite mer kvalitet där, men min åsikt är - spara pengarna för liveskivan till en biljett istället och

Info Tokyo Warhearts:
Inspelad live på Club Citta, Tokyo

Låtlista:

1. Intro
2. Silent Night, Bodom Night
3. Lake Bodom
4. Warheart
5. Bed of Razors
6. War of Razors (guitar/keyboard duel)
7. Deadnight Warrior
8. Hatebreeder
9. Touch Like Angel of Death
10. Downfall
11. Towards Dead End

Info Stockholm Knockout:

Inspelad live på Arenan, Stockholm
Patric Ulleaus/Revolver film (Regissör)
Audio mastering i Finnvox studios, Helsinki

Låtlista:

1. Living Dead Beat
 2. Sixpounder
 3. Silent Night, Bodom Night
 4. Hate Me!
 5. We're Not Gonna Fall
 6. Angels Don't Kill
 7. Deadbeats I (drum solo)
 8. Bodom After Midnight / Bodom Beach Terror (medley)
 9. Follow the Reaper
-
1. Needled 24/7
 2. Clash of the Booze Brothers (guitar/keyboard duel)
 3. In Your Face
 4. Hate Crew Deathroll
 5. Are You Dead Yet?
 6. Latvala guitar solo
 7. Lake Bodom
 8. Everytime I Die
 9. Downfall

se dem live för den upplevelsen lever betydligt mycket längre än någon av dessa två skivor. De är mest en samlarpryl för dem som vill utöka sin Children of Bodom-ensemble i skivhyllan.

vi kan se nu
att han faktiskt är beredd
att döda" Alexi om omslaget till 'Hate Crew Deathroll'

Alltså, säger ni att
jag inte skulle vara
metal?"

Alexi Laiho tycker inte att han är
någon mes - han ÄR metal

verkligen inte dem för de låter
riktigt kasst live, och då duger de
verkligen inte.

Oops... I did it again

Efter 'Are You Dead Yet?' blev
det dock väldigt mycket prat om
någoting annat och det var en
cover på Britney Spears *Oops...
I did it Again* som bandet skämt-
tat till det med att göra. Låten är
en övertydlig parodi och inte alls
menad seriöst, men i sitt enfald
fanns det vissa s.k. "äka" metal-
fans som överreagerade och stolt-
serade på forum med att berätta
om hur de kastat alla sina skivor
med bandet eller liknande. Alexi
själv kommenterade det hela
med att säga följande till Metal
undergrounds darkstar:

- Faktum är att det var en av
anledningarna med att göra den.
Det är väldigt underhållande för
oss att läsa hur jävla seriöst folk
tar sånt här. De säger saker som
'Fan, dem är inte äkta metal
längre eftersom de gör covers
på Britney Spears' och 'Jag kas-
tade precis ut alla mina jävla
Children of Bodomskivor genom
fönstret och brände tröjorna' el-
ler 'Dessa killar är verkligen inte
metal längre'. Alltså, säger ni att
jag inte skulle vara metal? Ni är
fan galna, den saken är säker! (...)
Ni vet alla dem som tar metal så

jävla seriöst, och tar band så jävla
seriöst, det är bara löjligt. Men
rätt underhållande att läsa.

Blooddrunk

2007 gick åt till att spela live och
spela in bandets sjätte fullänga-
de, albumet släpptes sedan i bör-
jan på 2008 och skivan vi alla fick
höra var den tveklöst hårdaste,
tveklöst argaste, tveklöst tyngsta
som Children of Bodom gjort. Pro-
duktionen var den tveklöst bästa
på en Bodomskiva och låtmateri-
alet var tydligt mer genomarbe-
tat, men en del fans fastnade inte
riktigt för att bandet tuffat till sig
så mycket, de föredrog de äldre
lite mjukare och mer melodiösa
skivorna före det hårda, råa ljud
som presenteras på 'Blooddrunk'
- andra tyckte precis tvärtom, att
detta var precis vad Bodom alltid
saknat.

Skivan utsågs bl.a. till årets
album på Metal From Finland
Awards - årets bästa finska metal-
bum med andra ord och även an-
dra utmärkelser utomlands. Läs
mer om skivan i recensionen på
nästa uppslag.

Skivan följdes återigen av våld-
sam turnerande, i ett och ett
halvt år åkte Bodom runt tillsam-
mans med band som Megadeth
och In Flames m.fl. Under tiden

Jag bryr
mig inte så
hårt så
länge dem
inte kallar
oss power
metal"

Alexi är bara
lite genre-
fixerad

gavs skivan 'Skeletons in the
Closet' ut, en skivtitel som bl.a.
Gamma Ray också använt sig av
tidigare (på sin liveskiva där de
framförde "ovanliga" livelåtar,
förf anm). För Bodom var det en
samlingsskiva på de covers ban-
det gjort och haft med som bo-
nusalster på sina skivor genom
tiderna - bland annat då den Brit-
ney Spearscover som nämndes
tidigare.

Det senaste året

'Skeletons in the Closet' gav inget
större surr kring bandet, förmod-
ligen för att de flesta låtar är gan-
ska dåliga, om vi ska vara ärliga,
men ett par guldkorn fanns det
med i skaran, t.ex. *Sombody put
Something in My Drink* (Ramones)
och *Bed of Nails* (Alice Cooper).
Hur mycket bandet verkligen på-
verkat att skivan skulle släppas är
i ärlighetens namn inte helt klart,
men att bandet tagit fram ett par
nya låtar till skivan visar ju ändå
att de ansträngt sig lite för att den
ska hålla någorlunda kvalité om
inte annat.

Det senaste året känns som det
åter lugnat sig lite kring bandet,
den enorma uppståndelse som
var runt omkring 'Are You Dead
Yet?' och åren före och efter har

>>

CHILDREN OF BODOM SPECIAL

Blooddrunk

**Utgiven 2008 genom
Spinefarm/Universal/
Nuclear Blast**

Låtlista:

1. Hellbounds on my Trail
2. Blooddrunk
3. LoBodomy
4. One Day You Will Cry
5. Smile Pretty for the Devil
6. Tie My Rope
7. Done With Everything, Die for Nothing
8. Banned from Heaven
9. Roadkill Morning
- (10. Ghost Riders in the Sky)

Medlemmar:

Alexi Laiho (V&G)
Roope Latvala (G)
Janne Warman (Kb)
Henkka Blacksmith/Seppälä (B)
Jaska Raatikainen (D)

Övriga bakom skivan:

Mikko Karmilla (Prod, rec & mix)
Peter Tägtgren (Prod & rec)
Mika Jussila (Master)
Jussi Hyttinen (Art)

5/7

I min officiella recension av denna skiva beskrev jag den så här:

“Till att börja med kan vi klargöra redan här att detta är den hårdaste skivan detta finska band har släppt till dags datum. Det är mer rakt på, mer thrashigt, mer motorsåg och många av de så bandtypiska melodierna har försvunnit och ersatts av ett material som gör Children of Bodom betydligt mer death metal än de varit så här långt. Många av de keyboardledda melodierna har hamnat i bakgrunden och fler låtar påminner mer om *In Your Face* eller *Thrashed*, *Lost and Strungout* än om de tidigare ledsagarna *Downfall* och *Hate me!* Musiken är förstås betydligt rikare, bandet har en djupare och bredare låtensemble nu och låtarna i sig är betydligt proffsigare, både tekniskt och sett till hur de spelats in, mixats, producerats och skrivits. Children of Bodom hade till denna skiva hunnit bli stora, det märks framförallt på att deras skivor och singlar numera börjat sälja bra även utanför hemlandet Finland, men också i att deras namn dök upp på mer eller mindre varenda diskussionsforum, deras musik hördes i reklamfilmer, tv-spel och att bandet börjat göra allt större och mer omfattande turnéer på allt arenor med allt större publikkapacitet.

“Även om skivan inte har några dåliga låtar saknas de där riktiga guldkornen på ‘Blooddrunk’. Sådana har Bodom tidigare knappast haft brist på, men på denna skiva finns det faktiskt ingen låt som i min mening skulle platsa för en best-of platta. Jämnheten är däremot slående men operonligheten i låtarna gör dem mer ondeskulla och hårda och proffsiga, men inte bättre.

“Frågar ni mig är detta årets största besvikelse. Children of Bodom har tidigare radat upp skivor som kanske inte är skapandets mästerverk, men där alla låtar är varma och karismatiska. Framförallt har de tidigare varit konsekventa skivor byggt på melodier och skaparglädje, vilket ‘Blooddrunk’ känns som en fullständig motsats till. Det är en skiva som är oerhört snygg, proffsig och välspelad – men den saknar någonting som gör den unik, den saknar karaktär.

“Det första som slår en är inte tyngden, tro det eller ej så som jag inledde denna recension, utan den väldigt snygga produktionen. De ledande gitarrerna och Alexis ondskefulla sång är ännu tydligare här än någonsin och sången låter faktiskt riktigt arg och riktigt grym. Tempobyten och variationer i låtarnas melodier är också något som slår en rätt tidigt, tidigare har det varit ganska mycket att varje låt haft sin melodi och kört på dessa mer eller mindre hela låtarna igenom. Nu är det lite mer varierat än så, på gott och ont.

“Musiken är som vanligt väldigt snabb överlag, men då och då stannar musiken upp lite om så endast för någon sekund här och var. Personligen är jag ingen superfan av att stanna upp melodierna och musiken för att köra ett två sekunders riffande eller något liknande. Det är ju en effekt i musiken, men risken finns att det stör rytmen mer än något annat.

“Även om skivan inte har några dåliga låtar saknas de där riktiga guldkornen på ‘Blooddrunk’. Sådana har Bodom tidigare knappast haft brist på, men på denna skiva finns det faktiskt ingen låt som i min mening skulle platsa för en best-of platta. Jämnheten är däremot slående men operonligheten i låtarna gör dem mer ondeskulla och hårda och proffsiga, men inte bättre.

“Frågar ni mig är detta årets största besvikelse. Children of Bodom har tidigare radat upp skivor som kanske inte är skapandets mästerverk, men där alla låtar är varma och karismatiska. Framförallt har de tidigare varit konsekventa skivor byggt på melodier och skaparglädje, vilket ‘Blooddrunk’ känns som en fullständig motsats till. Det är en skiva som är oerhört snygg, proffsig och välspelad – men den saknar någonting som gör den unik, den saknar karaktär.

“Nu sitter jag inte här och raljerar och tycker att allt borde vara som förr och förändring bara är till det negativa, jag är bara inte så säker på att bandets fans kommer bli så imponerade av detta. Jag blir i alla fall inte det. (...) De fans som kom från ‘Thrashed, Lost & Strungout’ och senare kan mycket väl hoppa upp i taket för detta, vad vet jag – jag är inte en av dem. Men i mina ögon är detta en oerhört bra skiva som dock saknar all den karisma som gjort att åtminstone jag gått i taket för varje skiva innan. Är du

nybliven lyssnare så besök bandets myspace och avgör själv, där finns ett par nya låtar och ett par gamla. Att det finns en skillnad i materialet kan vi åtminstone alla vara överens om. I min mening är ‘Blooddrunk’ bättre, men inte alls lika bra!”

Så här ett par år senare står jag fast vid vad som sades då - detta är en väldigt bra skiva, men steget uppåt på hårdhetsskalan anser jag var en närmast chockartad stegring som fick fler fans än bara jag att tappa hakan lite. Jag har dock höjt betyget för ser man till mer än bara det faktum att jag helst velat ha en skiva som inte var riktigt så här hård så är det inget snack om att Children of Bodom gjort en skiva av allra högsta kvalitet.

Låtmaterialet är överlag starkt, väldigt starkt, och välgjort. Problemet som jag konstaterade ovan är dock att det inte har samma starka karaktär som de första fem skivorna. Det är lättare att blanda ihop Bodom på ‘Bloodrunk’ med andra band i den melodiosa death metal genren än det varit tidigare, även om Alexis sång och bandets härligt skrikiga gitarrer fortfarande utmärker sig och sticker ut.

Tie My Rope figurerade på det då aktuella NHL-spelet, *Hellbounds on my Trail*, *Blooddrunk* och *Smile Pretty for the Devil* blev singlar och de två senare fick även videos inspelade till sig. Dessa tillsammans med *Done With Everything*, *Die for Nothing* och *Banned from Heaven* är de bästa låtarna på skivan. De är lite lägre i tempo och inte lika mycket deathcore.

Den slutsats vi kan dra från ‘Blooddrunk’ är i min mening att Bodom vuxit som band, producerar mer välgjorda skivor och har blivit betydligt mycket hårdare, sedan får åsikterna vara som de är om det blivit bättre eller sämre med detta.

standardiserat sig lite och nyhetens behag ger inte längre bandet samma rubriker som när bandet äntligen upptäcktes.

Finska metal awards utsåg Alexi Laiho som årets musiker 2009 på en gala i februari 2010, det var bandets enda utmärkelse det året, men året innan fick bandet utöver utmärkelsen årets album in både Laiho och Roope på topp tio listan över årets gitarrister (tvåa och sjuare respektive) och Children of Bodom utsågs som årets femte bästa band på Metal From Finland Awards (som jag tror är en föregångare till FMA, men är inte säker så som någon vet får ni gärna höra av er med info). Som om det inte vore allt så utsågs Jaska till årets tredje bästa trummis, Henka till den fjärde bästa bassisten och Janne till den fjärde bästa keyboardisten.

Nytt album på gång

Efter utmärkelsen har Children of Bodom börjat skriva nya låtar och på sommaren påbörjade de inspelningen av sitt sjunde album som de räknar med ska släppas runt årsskiftet 2010/2011.

Något genomgående för Children of Bodoms skivsläpp är att de inte brukar redovisa sina låttexter i albumen. Det har visserligen blivit fler och fler låtar, med ‘Blooddrunk’ som enda undantag då det inte hade lyriken till någon av låtarna.

Det första albumet hade texten till en låt, ‘Hatebreeder’ hade det till två och ‘Follow the Reaper’ tre, innan de toppade med hela fyra på ‘Hate Crew Deathroll’. Till ‘Are You Dead Yet?’ trycktes texterna till tre låtar igen men alltså inga på senaste skivan. Om det nya albumet får lyriken publicerad eller ej återstår att se, men redan 2001 såg Alexander Kuoppala att fansen ville ha texterna printade, vilket resulterade i att bandet började publicera lite fler texter på bandets

>>

hemsida och ledde till inflationen av texter i häftena. Bandet själva har dock hela tiden tyckt att lyriken står vid sidan av musiken, musiken är nummer ett och vad Alexi egentligen sjunger är mer en bisak.

Inspirationskällor

När vi ändå är inne på lyriken kan vi ändå hålla oss kvar vid den bara en liten stund till. Du behöver inte vara särskilt intelligent eller engelskkunnig, eller ha ett bra öra, för att förstå att Laiho oftast är jävligt förbannad i sina låttexter. Laiho själv säger att detta inte beror på ett kroniskt problem eller något i synnerhet utan enbart ren vardagsilcka.

- Jag blir inspirerad av folk som gör mig förbannad, sa han till

Sweden Rock Magazine i samband med att 'Hate Crew Deathroll' släpptes och till maelstrom. nu utvecklade han sin tankebana på temat.

- Det är ett särskilt humör du måste vara på när du skriver. Den bästa inspirationskällan är att vara deprimerad eller förbannad. Men det behöver inte vara något jättestort, som att ens vän dött eller bil blivit stulen, utan det kan vara skit som händer varje dag. Som när jag körde till skivbolagets kontor idag blev jag så jävla förbannad på trafiken och det är en bra inspirationskälla. Det är bra terapi att få skriva av sig på lyriken. Men musiken är det viktigaste. Vi släpper inte ens all lyrik, så, men de som finns där är för att pumpa upp stäm-

ningen lite. Men i vilket fall är de inte det viktigaste.

Lyriken levereras dock, arg eller ej, alltid med en viss ton av svart humor och dolda musikrelaterade skämt, vilket Alexi bekräftade till metal-rules Luxi.

- Vi är inte så seriösa som band sett till lyriken. Än så länge har vi inte tagit oss ann några direkt viktiga ämnen utan hållt dem på en viss nivå där vi, så att säga, "håller tungan rätt i mun". Jag tänkte t.ex. aldrig på om någon sjuk jävel skulle kunna ta lyriken till säg *Triple Corpse Hammerblow* lite för seriöst. (...) saken som sådan är väl öppen eller stängd beroende på om folk fattar dem eller ej. Jag tycker liksom inte jag ska behöva förklara dem för de som är så tröga.

Alexander Kuoppala

Vad Alexander Kuoppala gör idag är inte helt känt, men när han slutade i bandet gjorde han det av personliga skäl. Alexi berättade för maelstrom.nu om avhoppet kort efteråt.

- När vi turnerade i Japan (vilket bandet gjorde i början på 2003, förf anm) så var han helt och hållet sig själv. Sedan gjorde vi en mini-turné i Finland innan vi påbörjade Europaturnén. Och det var då han slutade festa med oss, han började sitta i telefon dygnet runt så jag kan säga med säkerhet att hans telefonräkning definitivt var något över det vanliga. Innan hade det alltid varit han och jag som blev sist kvar i bussen, och liknande, och blev fulla. När vi var klara (med Europaturnén) ringde han upp mig, vi träffades på en bar och då berättade han att han inte orkade med mer turnérande och att han inte uppskattade detta längre.

Det enda Alexi kunde göra var

att acceptera avhoppet

- Jag kan ju inte tvinga någon att spela om de inte vill men det är så konstigt att det var just han som skulle säga så till mig. Han var en tvättäkta hårdrockare hela jävla vägen in i ryggmärgen innan. Det här var det enda han levde för... det var tjejen fel.

Vad gör Kuoppala idag?

I efterhand kan vi ju spekulera i om det inte var så att Kuoppala slutade för att tjejen blev gravid med hans barn, men då vi inte fått tag på någon mer information om vad som egentligen låg bakom är det bara spekulation.

Det hastiga avhoppet utan förvarningar gjorde att bandet och i synnerhet Alexi tog väldigt illa vid sig och efteråt tappade de mer eller mindre helt kontakten med Kuoppala. Vad vi på Halloween lyckats vaska fram är att han valde ett familjeliv med fru och barn och började jobba på heltid med att lära ut musik, ett yrke

han hade innan de långa turnéerna till 'Hate Crew Deathroll'.

2006 återupptog Kuoppala tillfälligt sin musikkarriär då han hjälpte Timo Rautiainen med hans debutalbum och första livespelningar. Vad som hänt efter det har vi dock ingen information om. (Om någon vet får ni gärna höra av er och informera oss).

Avslutning

Nu har det alltså gått 13 år sedan Finlands argaste band spelade in sin debutskiva. En enda bandmedlem har lämnat dem och bytts ut. Sex skivor har släppts, två liveskivor har de delat med sig av, sju singlar har vi hört och ett tiotal videos har vi fått se.

Bandet som lämnat ett enormt fotspår i metalgenren lär fortsätta erövra världen och skulle någon ha missat dem så är det dags för förändring. En ny skiva kommer 2011, den får ingen missa. Jag tvivlar inte på att det blir ett odödligt mästerverk.

Fixxxer

